

ROČNÍK 2, ČÍSLO 4

VYŠLO V KVĚTNU 2009

VÝROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ KVVV PRAHA

Výroční shromáždění proběhlo dne 6.12.2008 podle plánovaného programu. Nejdůležitějším aktem bylo zvolení nového předsedy, prvního místopředsedy a výkonného výboru. Za odstupujícího předsedu kol. Hanáka a členy výboru kol. Suchomelovou, Solmošiho a Vaňka bylo tajným hlasováním vedení klubu na příští tři roky svěřeno těmto kolegům: předsedovi Pavlu Gavlasovi, místopředsedovi Pavlu Krajčovičovi a členům Benediktu Červinkovi, Ludvíku Dvořáčkovi, Miloslavu Juříčkovi, Stanislavu Lacinovi, Daze Minkewitzové, Františku Řandovi a Antonínu Štrajtovi. Pokladna byla svěřena Kamile Štrajtové. Byla tak obměněna jedna třetina výkonného výboru, čímž jsou vytvořeny předpoklady další pracovní kontinuity výboru.

Činnost klubu od roku 2005 objektivně zhodnotil předseda Jozef Hanák. Zaměření činnosti a plánované akce klubu na rok 2009 nevybočují ze zaběhnuté tradice. Bylo konstatováno, že i nadále zůstává problémem našeho klubu aktivita a účast členů na jednotlivých akcích, která se v průměru pohybuje kolem 40 %

Odstupujícímu předsedovi kol. Hanákovi byl udělen titul Čestný předseda klubu, odstupující hospodářce a pokladní kol. Suchomelové titul Čestná členka výkonného výboru a Zlatý odznak. Oba dostali věcné dary. Devíti jubilantům byly uděleny diplomy a Pamětní medaile (které osobně převzali pouze dva). Nejaktivnější členové byli oceněni pamětními a děkovnými listy. Děkovné listy obdrželi i přítomní zástupci klubů VV – exprezident M. Řepka, předseda KVV Žilina F. Glatter a kolegové Ing. A. Šulák (Zlín), J. Čáslavka (Chrudim), B. Kubíček (Luštěnice), Ing. I. Kvasnička (za Tábor, Klatovy a ÚDA), a také předseda SDAP AČR plk. v.v. Ing. V. Prokeš.

Výročního shromáždění se zúčastnilo pouze 53 členů z 84, tj. 63 % členské základny. Počet hostů byl ovlivněn paralelně probíhajícím výročním shromážděním mateřského KVV Prostějov a s ním spojenou celostátní poradou předsedů. V diskusi vystoupilo 7 hostů a stejný počet členů.

Po ukončení pracovní části pokračovala přátelská beseda s hosty u příjemného občerstvení. Za tuto netradiční, ale velice oceněnou akci je nutné poděkovat kol. Suchomelové.

Miloslav Juříček

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, DIPLOMŮ A BLAHOPŘÁNÍ na výročním shromáždění

Celostátní výbor KVV Prostějov udělil na návrh výboru našeho klubu za příkladnou a iniciativní práci pro klub, za zabezpečování jeho činnosti a aktivní podíl na organizaci všech akcí klubu Zlatý odznak kol. VENDULCE SUCHOMELOVÉ

Blahopřání k životnímu jubileu dostali kolegové: Jaroslav LAŽANSKÝ - 85 let – Pamětní medaile a diplom, Jaroslav VESELÝ - 60 let - Pamětní medaile a diplom, Miroslav MELICHÁREK - 85 let – diplom, Jarmil JANŮ - 65 let – diplom, Milan KOČÍ - 70 let - Pamětní medaile a diplom

Pamětní list za významnou pomoc při uskutečňování poslání Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha: Ludvíku DVOŘÁČKOVÍ, Františku ŘANDOVÍ, Jiřímu URBANOVÍ, Drahoňovi TVRZOVÍ

Děkovný list dostali kolegové: Rudolf HEISSLER, Josef LAJPOLD, Jiří KOŘÍZEK, Miloš MATOUŠEK, Miroslav MRÁČEK, Karel PLOCEK, Antonín ŠTRAJT, Miroslav VANĚK, Oldřich VISINGR. mj

TAK NÁM, PROSÍM, POVĚZ...

Rozhovor Padáčku s Jozefem Hanákem

V kuloárech naší hodnotící schůze padaly otázky, proč že náš předseda (a také Vendulka, druhá duše klubu) po šesti letech mimořádně úspěšné práce v čele klubu skládá funkci. Těch šest let bylo snad nejpłodnější údobí v historii klubu. Znamená to, že jsi z té práce už unavený? Že tě to snad přestalo bavit?

To víš, že jsem z té práce unavený. A přispělo k tomu také to, že jsme s Vendulkou museli dávat některé soukromé věci stranou.

Že to nebylo zpočátku jednoduché, bych chtěl ukázat na jednom příkladu. Když jsem na členské schůzi v roce 2001 vystoupil s nápadem, že by bylo vhodné u příležitosti 60. výročí ukončení bojové činnosti skupiny ANTHROPOID uspořádat mezinárodní seminář za účasti zástupců zúčastněných zemí, tj. Anglie, Polska, Ruska, Slovenska a Francie, pouze kolega Jiří Šolc tehdy řekl, že je to sice dobrý nápad, ale že v jeho realizaci nevěří. A kolega Mejdr po přečtení návrhu dopisu pro NGŠ AČR (tehdy gen. Šedivý) prohlásil, že NGŠ se s námi nebude vůbec o tom bavit. No, a přesto se to podařilo, samozřejmě za přispění mnoha členů KVV. Jak náročná to byla práce a jaké nervy nás to tehdy stálo, o tom svědčí fakt, že tehdejší předseda kolega V. Koutecký 14 dní před zahájením semináře skoro nespál.

Podobných akcí a aktivit, které jsem společně s Vendulkou odskákal, bylo za dobu těch šesti let předsedování – a to jsem ještě před tím dělal dva roky tajemníka klubu - víc než dost. Například 2 ročník y Memoriálu na Želivce, panely o historii výsadkového vojska, výročky v ostatních klubech, dvě publikace, společná setkání v Prostějově a v Žilině, oslavy v Chrudimi i zabezpečování šesti hodnotících shromáždění našeho klubu.

A potom - všichni znáte to pořekadlo, že nové koště dobře mete, a také to, že každého funkcionáře by měli po určité době vystřídat. Je to ostatně zakotvené rovněž v našich stanovách, že předseda může být ve funkci maximálně dvě tříletá období.

Doufám, že to o tom novém koštěti platí i pro náš klub, a věřím, že provedená změna klubu jenom prospěje. To ovšem bude hodně záležet na novém výboru, zda se tam najdou, kromě kolegy Juříčka, takoví dva blázni nebo šílenci (to myslím v dobrém slova smyslu), pro které bude činnost klubu prioritou číslo jedna, a to nejen slovy, ale i v praktických činech.

Chystáte se odejít z Prahy? Mezi kolegy se povídá, že se snad chcete zabydlet na Slovensku, další fáma jde o tom, že Slovensko ne, ale Amerika... Nebo si nazujete bačkory a budete důchodcovatět ve vaší hezounké chatičce? Tak nám, prosím, pověz, čemu se chcete věnovat v další životní etapě? Co ti nahradí život mezi kolegy výsadkáři?

Práce, práce a zase jenom práce. Tak zaprvé na Slovensku jsem se společně s bráchou pustil do rekonstrukce místního kaštiela – zámku, který pochází ještě z dob tatarských nájездů, a který byl v hrozném stavu. Něco se nám již podařilo udělat, především střechu, ale to ostatní zatím stojí. Musíme společně s Vendulkou získat dostatek sponzorů, abychom mohli realizovat plánovanou rekonstrukci a zřídit tam domov pro tělesně postižené nebo pro důchodce. Že to nebude práce snadná, to snad každý pochopí. Jistě všichni uznají, že se to nedá zajišťovat a řídit na dálku, jak si představoval nový předseda, že Vendulka by mohla vést účetnictví klubu na dálku. – Takže žádné bačkory nebudou.

Podle fotografie toho kaštiela pořízené před třemi roky to vypadá, že na tom vypustíte duši. Ještě že umíte makat tak, jak jste to předvedli právě v uplynulých letech v našem klubu. Takže žádná Amerika?

No my se samozřejmě chceme občas podívat taky na naše doupě (mnozí kolegové tu chatičku znají) na Želivce. A s tou Amerikou je to tak: moje dcera se tam provdala, má už 4 děti (další čtyři vnoučata mám v Čechách od syna), ale já jsem zatím viděl jen tu nejstarší vnučku. A protože se čtyřmi dětmi se těžko cestuje, budu muset tam jet já, samozřejmě společně s Vendulkou. Tu cestu jsem už moc dlouho odkládal. A když tam nebudeme mít co dělat, tak tam budeme nahánět medvěda grizzlyho. Dcera totiž bydlí ve státě New Mexiko v městečku v nadmořské výšce kolem 2000 metrů. No a Vendulku vám tady nemůžu nechat, protože by mi bylo smutno a tak nějak již patříme k sobě.

Co se k tomu dá dodat? Jen tobě i Vendulce poděkovat za všechnu tu práci a popřát, aby vám všechny plány do dalšího života vyšly. Věříme, že kdykoliv budete v Praze, přijdete mezi své staré kamarády výsadkové veterány. A přejeme hodně štěstí a také dobré zdraví.

Připravila Minkewa

DÁREK HANÁKOVI

Odcházející kolegové Hanák a Suchomelová byli na své poslední výborové schůzi, které se zúčastnili, obdarováni dvojicí vrhacích nožů, na nichž zapracoval nový předseda klubu Pavel Gavlas. Na stojánku je věnování: Zakladatelům Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska dm

STÁLE JEŠTĚ NA PADÁCÍCH

aneb zrození skvělé party

Začalo to pozváním od kolegů z KVV Bratislava na otevřené mezinárodní mistrovství Slovenska veteránů v seskoku padákem na přesnost přistání jednotlivců a družstev, které se konalo 22. až 24. 8. 2003 na letišti Slávnica u Dubnice nad Váhom. Pozvání jsme přijali a ve složení Dvořáček (jako vedoucí), Urban, Kubík, Lajpold a Štrajt jsme jako členové soutěžních družstev jeli do boje reprezentovat náš pražský klub.

Mimo kolegy Kubíka jsme všichni šli na seskoky po dlouholeté přestávce. U mně to bylo 43 let. Když se instruktor ptal, kdo ještě neskákal na padáku OVP 68 a kdo neskákal z letounu AN-2, stále jsem zvedal ruku. Současně jsem tehdy byl nejstarším účastníkem soutěže, bylo mi tehdy na den přesně 74 let. Druhým nejstarším byl Jirka Urban. Skákali jsme spolu v družstvu a dohromady nám bylo 145 let.

Měli jsme tehdy velkou výhodu, že mezi námi byli zkušení parašutisté – Kubík, Urban a Lajpold, kteří měli za sebou tisíce seskoků. Často přispěli dobrou radou a byli také naší záštitou, když jsem zejména já byl opakovaně dotazován, jestli si skutečně troufám jít na seskok - v mém věku a po tak dlouhé přestávce. Já jsem však nechtěl o ten fantastický zážitek seskoku přijít a i když přece jen dotíraly obavy a černé myšlenky, trval jsem na svém. Strach je obrana organismu a nikdo se za něj nemusí stydět, pokud jej umí překonat. Tím usilovněji jsem si však připomínal všechno, co mi v dávné minulosti vešlo pod kůži a co při seskoku nesmím opominout. Večer na pokoji jsme se navzájem podporovali, všechno znovu a znovu probírali a přehrávali různé varianty. Dá se říci, že díky výborné partě jsme byli na seskoky psychicky velmi dobře připraveni. Ráno pak následovala instruktáž a předseskoková příprava a na nějaké černé myšlenky už nebyl čas.

Zážitek ze seskoku po tak dlouhé době byl pro většinu z nás velkou odměnou za odvahu jít do toho. Našli se sice skeptici, kteří se nepokrytě divili, co že ti dědkové straší v padácích, ale většina diváků nám fandila.

Odjeli jsme tehdy domů plni dojmů, navázali jsme přátelství a úzké vztahy s kolegy ze Slovenska i s ostatními účastníky z českých klubů, zejména ze Zlína a z Prostějova. Přivezli jsme tehdy stříbrnou medaili, kterou získal Jindra Kubík v jednotlivcích, a 4. místo v družstvech.

Víc než zlata si však cením toho, že tak vznikl základ velmi dobré party, do které přicházeli další odvážní kolegové, kteří každoročně se mnou, s Jirkou Urbanem a Tondou Štrajtem absolvovali další seskoky i přeškolení na křídlo. Jsou to kolegové Tvrz, Veselý, Visingr, Gajdoš, Quiquerez a Kočí. Samozřejmě mezi nás stále chodí Pepík Lajpold i Jindra Kubík a máme také své fandky. O tom všem a jak to bylo dál si však povíme zase v některém dalším Padáčku.

Ludvík Dvořáček

AUTOMAT NA BALENÍ PADÁKU PD-47

Jednoho krásného dne v blahých dobách našeho mládí přijel na letiště Raná u Loun na inspekci náš dobrý známý major Ctibor Čejpa z Ústředního výboru Svazarmu. Tehdy se tam konávala Ranská dvacítka, soutěž v seskocích s výdrží 20 vteřin (beze stopek a výškoměru) na přesnost přistání.

Po obědě jsme dostali tzv. podvozek – zákaz létání. Co dělat? Šli jsme do balírny zabalit padáky. Oblastní inspektoři Karel Ryba a Franta Suchý nám řekli, že si přijde zabalit padák i major Čejpa.

To stačilo dobrákům-instruktorům, Okatému, Hovorkovi, Šavrdovi, Tichému a několika dalším, aby okamžitě kuli pikle. Když Čejpa kráčel k balírně, byl taktně požádán, jestli by si nemohl zabalit padák v hangáru, protože v balírně máme automatický přístroj, který pédetu zabalí do sedmi minut. Čejpa nevěřičně řekl: „To bych rád viděl!“

„To jaksi prozatím nejde,“ namítl kdosi z těch dobráků, „protože my to zatím nechceme zveřejnit, tajíme to. Ale rychlost balení můžeme předvést.“

Udali jsme čas a po šesti minutách jsme z okna balírny vyndali na ohoz zabalený padák. Pravda, byl zabalený už tři dny.

Zvědavost majora Čejpy vzrostla natolik, že slíbil nejen zachovat utajení našeho přístroje, ale i přispět na vědro piva. Byli jsme tedy ochotní část našeho přístroje ukázat. Když to Čejpa uviděl, chytil se za hlavu: „Že já jsem sem jezdil!“

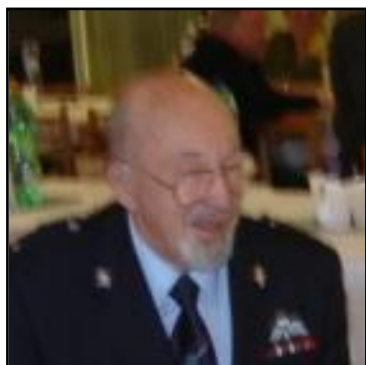
Pomůcka na balení bylo totiž prkýnko se čtyřma řadama hřebíků kováků, mezi které se skládaly padákové šňůry se srdíčkama s číslem vrchlíku.

Abychom ho utěšili, zapěli jsme sborem náš hit:

*Tam někde za horama stojí kopec Raná.
Stojí tam stožáry, za nimi hangáry
nabitý mašinama.
Choděj tam paragáni...*

Josef Lajpold

BRIGÁDA

Nejde o vojenský útvar, ale o naše výpomocné strážce při různých masových historických produkcích. Přiblížím atmosféru jedné z nich.

Každý rok na jaře se koná v krásném zvlněném a lesnatém terénu v Libušíně u Kladna divadelní představení stovek příslušníků military klubů. Vždy se jedná o historickou scénu z naší minulosti, výtvarně dokreslenou, v dobových kostýmech a s dobovými zbraněmi. V průběhu několika scén se útočí, brání, planou ohně, bubnuje se, rve, kuše i

staré kanóny řadí. "Herci" bydlí několik dní ve zdobených dobových stanech, které si postavili. Večerní táboráky planou. Panuje soudržnost, veselí, ale také obavy, aby se něco „nezvoralo“. Na to všechno přicházejí z daleka celé stovky rodin diváků. Psi pobíhají, ztrácí se děti i věci. Kolem polních pokladen se valí davy. Celý protisvah zaberou kouzelné stánky s přepestrým občerstvením, i značkovým a často velmi silným. A bohatá nabídka dobového zboží. Je to správný jarmark. A policistu neuvidíš.

Do tohoto mumraje se ponoří dosud malý hlouček našich „klubistů“, aby vypomohli s pořádkovou službou. Naše maskáče, červené barety a pestré hodnosti zdálky budí respekt. I mladým děvčatům a maminkám se zamlouvají naše polní uniformy s barety. Také obličejе rádoby ostrých hochů. Poslouchají jejich pokyny. Jen mimořádně se bouří mužská část.

Máme určené "strategické" posty u přístupů, u pokladen, kolem stanů, u štábu produkce a u stahování peněz, o které se starají často velmi mladá děvčata. Jsme jim tak trochu ochranou. Dohlížíme při odbavování diváků, měříme, spíše odhadujeme výšku děcek pro určení tarifu, býváme však ohleduplní. Dbáme na pořádek, honíme a hledáme domácí mazlíčky, za což nám jsou majitelé vděční. Bývají i střety, jak už to u nás chodí.

Ale vše se brzy urovná. Někdy se brodíme v jarním marastu, jindy do nás pálí jarní sluníčko. Panuje však pohoda a vzrušení. Vše u nás nějak centrálně ovládá kol. Štrajt, ale na místě operujeme sami podle vlastního uvážení a s použitím davové psychologie. Jsme celý den na nohách, ale máme dobrý pocit, že sloužíme dobré věci. A těch pár tisícovek do pokladny klubu se hodí.

Já osobně mívám s kol. Lajpoldem službu na svahu u horní "propusti" diváků, kde bývá improvizovaná pokladna. Většinou při pochůzce cestičkami a v porostu likviduji dobře promyšlené průniky mládežníků-neplatičů. Když je jich víc, zpravidla je drobným ústupkem přimějeme, aby si na sebe vybrali. Posledně do mého prostoru najížděla dokonce skupinka gymnastek-kovbojek na krásných a udržovaných koních.

Donutil jsem je zastavit, sesednout. Pohladil jsem nejprve jejich koně a po přátelské domluvě jsem je usadil v neplaceném prostoru, aby z toho něco měly. Nejprve jsem si vytypoval jejich vůdkyni a té jsem se potom seniorsky věnoval a byl klid. Také jsem musel vstoupit do majetkového sporu mezi vedením produkce a jedním majitelem pozemku. Zapletli jsme do toho i starostu.

Stalo se také při hromadném odjezdu aut a nervózní zácpě ve zúženém prostoru, že se v kol. Visingrovi ozvala motoristicko-sportovní zkušenost - vyskočil z našeho auta, vyběhl do hrdla zácpy, reguloval drsné řidiče a tak všem pomohl. Osobních zážitků mají účastníci z našeho klubu přehršle.

Zbývá jediné, aby se těchto veselých a pro klub záslužných akcí zúčastnili i další naši členové.

Miroslav Mráček

KONÍČKY FRANTIŠKA ŘANDY

Kolega Řanda, už podruhé zvolený členem našeho výboru, občas slyší: “Františku, brzdi, máš těch nápadů trochu moc!”

Opravdu, vždyť dost je už jen těch, které byly realizované: Zavedl pravidelnou návštěvu pomníku padlých parašutistů a jejich pomocníků při Dnech veteránů. Organizoval návštěvu Leteckého muzea ve Kbělicích a Vojenského muzea v Lešanech. Z jeho iniciativy máme klubové kravaty. Angažuje se v přípravě dějin civilního parašutismu u nás. Vymyslel vzájemné půjčování literatury z oblasti, která nás zajímá. Dělá fotodokumenaci všech našich akcí pro klubovou kroniku i pro každého zájemce. Navrhl a víceméně sám zrealizoval akci Po stopách výsadkářů a partyzánů v Brdech...

Vyučil se v Jawě jako nástrojař, na vyšší průmyslovce v Písku studoval konstrukci motocyklů a na vysoké škole ekonomiku zahraničního obchodu; posledních 11 let před důchodem byl obchodně-ekonomickým náměstkem při výstavbě pražského metra.

Tehdy v mládí v Písku ho nesmírně zaujal parašutismus. Ve vítězné hlídce jihočeského přeboru bojoval na II. celostátních přeborech v Ostravě v roce 1953 cvičil brance, získal 3. výkonnostní třídu a roku 1955 nastoupil základní službu u 22. brigády v Prešově. Z vojny se vrátil jako nadporučík, ale jak už to bývá, život šel jinudy, na letiště a na skákání už nezbýval čas.

Vždycky ho ale bavilo vrtat se v motocyklech - a do garáže je blíže než na letiště. Jednou o Vánocích, bylo to někdy v 70. letech, povídá dcera: „Další dárek máš, tatínku, pod schodama.“ Co že se to nevešlo pod stromeček? Byly to díly motocyklu Jawa Robot. Tak se stalo, že si Františka Řandu osedlal další koníček. Stal se členem Veterán Car Klubu Praha, který sdružuje zájemce o staré automobily a motocykly. Shání se po starých motorkách i po jednotlivých dílech, renovuje je a aby se s nimi jen nechlubil, jako člen Svazu závodníků-veteránů AČR jezdí veteránské závody. Například ve známém závodě do vrchu Zbraslav – Jíloviště před třemi roky na Jawě 250 zvítězil, v roce 2007 byl s motocyklem Jawa Robot 98 ccm třetí a o rok později vyhrál (opět na jawě) svou kategorii. V roce 2004, to mu bylo právě 60 let, si vyjel na krásném péráku Jawa 250 v závodě 1000 mil československých (Praha – Mnichov – Paříž – Londýn) druhé místo.

Je s podivem, kde při tom všem bere čas holdovat dalšímu svému koníčku – je pilný čtenář zejména literatury faktu (odtud jeho nápad vzájemně si v klubu půjčovat knížky se vztahem k parašutismu), kde bere čas na sbírání vojenských, loveckých a skautských nožů a plechových hrnečků a na členství v dalším klubu, v Klubu sběratelů kuriozit?

A pokud ho někdo požádá o pomoc, nenapadne ho nějak se vymluvit, protože řeší, jak tu pomoc poskytnout.

Daga Minkewitzová

VÍTÁME NOVÉ ČLENY

Plk. v.v. Ing. Vladimír GAJDOŠ, nar. 1953.

V roce 1968 nastoupil do Vojenského gymnázia Jana Žižku v Opavě a vojenskou kariéru ukončil po 35 letech služby v armádě v roce 2003 v Bratislavě.

Základní výcvik absolvoval v roce 1974 na padáku OVP-65 ve Vyškově. V letech 1977-79 skákal v aeroklube Kamenica nad Cirochou. V roce 2002 se stává členem O KVV Bratislava a v letech 2004-2006 se stal předsedou O KVV Bratislava. Mezi veterány je dvojnásobný mistr Slovenska. Mimo skákání se věnuje i historii slovenského vojenského parašutismu. V březnu 2008 se přestěhoval do Karlových Varů a stal se členem našeho KVV Praha. dm

Pplk. v.v. Ing., Mgr., BARTOŠ Vladimír, nar. 1954

Od dětství ho přitahoval parašutismus, první seskoky, když mu bylo 17 let na padáku OVP-65 ve Svazarmu 1972. Po absolvování Vysoké vojenské školy pozemního vojska (1978) byl zařazen k útvaru 8280. Do roku 1994 prošel všemi základními velitelskými funkcemi (četa až prapor). Odznak výsadkáře 1. třídy, třídnost výsadkář-instruktor. Vychoval desítky třídnicích specialistů výsadkářů vojáků základní služby.

1999-2001 hlavní psycholog AČR. Vojenskou kariéru zakončil jako zástupce ředitele Centra sociálních studií NGŠ – náčelník expertního oddělení.

Zajímá se o vojenskou historii, literaturu a vojenskou psychologii.

mj

MUSELI JSME SE ROZLOUČIT

Plk.v.v. Miroslav PELC zemřel, nedlouho před svými osmdesátými narozeninami. Absolvoval Vojenskou akademii v Hranicích a záhy se přihlásil jako dobrovolník k výsadkářům. Po výcviku se stal instruktorem Výsadkového učiliště ve Stráži pod Ralskem, odkud ho plk. Paleček převedl na MNO do operačního oddělení velitelství výsadkového vojska. Po absolvování Vojenské akademie v Praze se v říjnu 1955 stal náčelníkem tohoto oddělení. Když bylo po reorganizaci zrušeno i velitelství VV, zabezpečoval na Správě bojové přípravy záležitosti zbytku výsadkových vojsk. V roce 1972 se stal náčelníkem Mětské vojenské správy Praha, kde setrval až do svého odchodu do důchodu v roce 1980. dm

Dne 16. ledna dotlouklo po dlouhé a těžké nemoci srdce poručíka v.v. Karla PLOCKA , který zemřel na lůžku nemocnice na Karlově náměstí ve věku 78 let. Poslední rozloučení se konalo 22. ledna ve velkém sále Strašnického krematoria. Čest jeho památce sokola, skauta, odbojáře a člověka vynikajícího charakteru přišli složit skauti, sokolové, vojenští výsadkoví veteráni, členové Konfederace politických vězňů, PTP (Pomocných technických praporů), ČsOL a dalších organizací, na jejichž činnosti se podílel. Mimo jiné byl šéfredaktorem měsíčníku Věrní zůstaneme a v KVVV Praha byl i členem výboru a přes svůj zdravotní stav se zapojil do brigádnické činnosti. mm

SCHŮZKA K 60. LETŮM PARA

Krátce před Vánocemi se sešli někteří pamětníci z Prahy. Nestorka Vlasta Rybínová, reprezentantka a rekordmanka sportovního parašutismu, zavzpomínala na začátky v Praze v roce 1948. Byly nedílně spojeny se založením výsadkového vojska v roce 1947. V Praze se tak přičiněním armády v osobě gen. Palečka a Svazu brannosti nastartoval masový rozvoj civilního parašutismu po celé republice.

Pamětníky na schůzce zastupovali zatím dosažitelní bývalí instruktoři Brychová, Kašpar, Mráček a Urban. Přednesli vzpomínky na začátky včetně humorných příhod a zavzpomínali na nepřítomné. Bylo to tehdy ohromné a odvážné dílo velice mladých lidí. Projevilo se později v nezapomenutelných úspěších adeptů skokanského umění v armádě i v následném bouřlivém rozvoji tohoto sportu. Zde byl začátek úspěšné reprezentace ve světě a vytváření rekordů.

Hezkého večera ve vinotéce našeho nového člena kolegy Lochmana v Dejvicích se zúčastnila také řada členů KVVV Praha v čele s některými členy výboru i s bývalým předsedou Hanákem a Vendulkou. Vše se fotograficky zdokumentovalo i dobře zapilo.

Miroslav Mráček

PŘIJĎTE, SEJDĚME SE

(Zapište si do kalendáře a rezervujte si čas)

NA NAŠICH ČLENSKÝCH SCHŮZÍCH

Budou se konat dne 19. května a 22. září 2009 vždy v 16.30 hodin v klubovně ČsOL ve 4. poschodí hotelu Legie v blízkosti stanice metra C I.P.Pavlova.

NA VÝROČNÍM SHROMÁŽDĚNÍ

Budeme ho pořádat v sobotu dne 5. prosince 2009 v 10.00 hodin tak jako vždy opět v jídelně kasáren v Ulici gen. Píky č.l.

SCHŮZE VÝKONNÉHO VÝBORU: *ZMĚNA!* vždy v pondělí: 16.2., 23.3., 20.4., 4.5., 15.6., 20.7., 7.9., 19.10., 16.11., 29.11. vždy v 17.00 hodin. Místo konání v klubovně KVVV Praha, Křižíkova 12, 1. p., čís. dveří 138.

NA PIETNÍCH AKTECH

- Ve čtvrtek 18. června v Resslově ulici a u památníku výsadkářů a jejich pomocníků v Technické ulici v Praze - Dejvicích (Antropoid).
- Ve středu 11. listopadu u příležitosti Dne veteránů před památníkem výsadkářů v Technické ulici v Dejvicích.

PÁTÝ ROČNÍK MEMORIÁLU ZAKLADATELŮ VV se bude konat 4-6. Září ve Smolenicích u Bratislavy, pořadatelem je KVV Bratislava.

HLEDÁME ZAJÍMAVÉ LIDI

Mezi zhruba osmi desítkami členů našeho klubu je jistě řada těch, kteří něco zajímavého v životě dělali nebo prožili, měli třeba zvláštní povolání, umějí něco, co jiní ne, mají zajímavého koníčka a podobně. Jako jsme např. v 1. čísle Padáčku psali o kolegovi Lajpoldovi, který postavil model překážkové dráhy a padákové věže (už ho dokonce zdokonalil), který teď můžeme používat při různých akcích. Jako je třeba kolega Ing. František Řanda, o kterém píšeme dnes. Takové lidi hledáme a proto prosíme, aby se nám přihlásili, nebo abyste nás aspoň informovali, o kom bychom mohli napsat příště

dm

BANIČ NEBYL PRVNÍ

Historie udává, že první padák navrhl někdy kolem roku 1483 Leonardo da Vinci. Trvalo však víc než půl tisíciletí, než ho ve Švýcarsku v dubnu roku 2008 v praxi vyzkoušel Olivier Vietti – Tepe (38). Podle parašutisty, který vyskočil z vrtulníku Mi-8 z výšky 650 m, byla replika padáku funkční, padák se otevřel po 50 metrech, nedal se však řídit. Přistání bylo měkké.

Za dalšího vynálezce padáku je považován Chorvat Faust Vrančić (1551-1617). Fausto Veranzio, jak se mu také říkalo, byl známý i jako Homo Volans (létající muž). Jeho jméno nese záchranná loď chorvatské flotily. S padákem přišel v roce 1595 a v roce 1603 ho vyzkoušel v Bratislavě, v roce 1617 pak v Benátkách. Zajímavostí je, že 14 let působil na pražském dvoře císaře Rudolfa II.

Následuje 18. století - doba montgolfier a balónů: V roce 1783 projektuje padák a skáče s ním Francouz Louis Sébastien Lenormand, 1785 Jean-Pierre Blanchard a 1797 André Garnerin. V USA v San Francisku skáče v roce 1885 Thomas Scott Baldwin z balónu a Venice Beach v Kalifornii je první místo, kde v roce 1911 vyskočil z letadla Wright B.Grant Morton.

Ve stejném roce přichází Rus Gleb Kotelnikov s padáky typu RK-1, na kterých pak skáčí Paul Letteman a Kathë Paulus. Zdokonalené padáky RK2 a RK3 byly použity v I. světové válce.

Takže i když nebyl první, stal se Štefan Banič (1870-1941) prvním, který si u Amerického patentového úřadu ve Washingtonu 25.8.1914 zapsal patent padáku. Jeho číslo je 1 108 484.

Vladimír Gajdoš

CELEBRITY NA PADÁCÍCH

Čtenáře Padáčku jistě budou zajímat parašutisté, kteří se prosadili v oblastech politického, společenského i kulturního života. Už v článkách vycházejících ve slovenských Červených baretech jsem místy zabrousil i do této oblasti, hlavně v bloku o židovských parašutistech v SNP a o ženách – parašutistkách. Nebudu se proto věnovat klasickým sportovním parašutistům, dnes již skydiverům, ale osobám, které u parašutismu neskončily. Rovněž vynechám tandemové seskoky řady celebrit..

Francouzská cizinecká legie má dlouhý seznam osobností, které prošly Legií včetně parašutistického výcviku. Našli bychom tam např. jména J.-M. Le Pena, předsedy francouzské vlády v letech 72 –74, P. Messnera a řady dalších osobností (viz Les Légionnaires célèbres na www). V padesátých letech působil jako výsadkář ve francouzských jednotkách v Indočíně i herec Alain Delon.

Také většina současných izraelských politických představitelů má za sebou službu u elitních výsadkářských jednotek. Byli to např. Ariel „Arik“ Šaron, Benjamin „Zoni“ Netanyahu, Moshe Ya'alon atd.

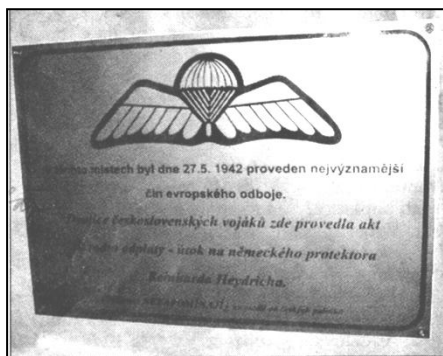
Politiky s parašutistickou minulostí se můžou pochlubit některé postsovětské státy. Jde o ingušského prezidenta Junus – Bek Jevkurova, Viktora Janukovyče (Ukrajina), generála. A.I. Lebedě (exvelitele 106. výsadkové divize, který zahynul roku 2002 při havárii vrtulníku MI-8). Z českých a slovenských politiků se v posledním období „zchladil vzduchem“ na OVP-68 expředseda vlády SR Ján Čarnogurský (člen KVV Bratislava) a exministr obrany František Kašický (účastníci Setkání Žilina 2007 měli možnost potrást si s ním osobně pravicí).

Za politiky nezůstávají ani umělci. Službou u vojenských parašutistů si v sedmnácti letech prošel americký hudebník Jimmi Hendrix. Na českém nebi často „šantí“ Jiří Schmitzer, před nemocí byl na padáku k vidění i Pavel Nový.

Vladimír Gajdoš

UKRADLI PAMĚTNÍ DESKU PARAŠUTISTŮM

Pamětní deska hrdinným parašutistům ze skupiny Anthropoid, kterou v červnu 2007 na vlastní náklady instalovala v tzv. Heydrichově zatáčce v Praze 8 skupina pamětníků a amatérských historiků, zmizela. Na svém místě vydržela pouhých 19 měsíců.

Šance, že bude pachatel tohoto zbabělého skutku někdy dopaden, a to i kdyby k tomu byla ze strany příslušných orgánů vůle a snaha, je minimální.

„Městská část Praha 8 stejně jako městská policie neví o zmizení desky nic. Nikdo nám nic nehlásil,“ řekl Právu mluvčí Prahy 8 Petr Bambas. Podle něho tak ani není jasné, kdy byla pamětní deska

ukradena. Přitom poprvé byla poškozena už několik dní po odhalení, když z ní kdosi vyškrábal ve věnování „Vlastenci nezapomínají – na rozdíl od českých politiků“ právě slovo politiků. Politici se teprve po této noční, fe facto ilegální akci dohodli na postavení důstojného pomníku. Ten má být odhalen 27. května, ve výroční den

i čas útoku jen o několik metrů dál.

dm

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová., Redakční rada: Miloslav Juříček, Ludvík Dvořáček, Jiří Urban.

Příští číslo 5 vyjde v září 2009. Uzávěrka 29.7., uzávěrka aktualit 26.8.